

Η Γειτονιά των Χρωμάτων

Αναστασία Στολτίδου

- Στην Γκριζα πολιτεία που βείπει το κρώμα, που τα σπίτια, τα αυτοκίνητα, τα μαγαζιά, ο ουρανός, ο ήλιος, οι άνθρωποι είναι γκρι, τα παιδιά δεν έχουν καμιά θέση.

- Τα παιδιά είναι το γέλιο, η χαρά, η ομορφιά. Τα παιδιά είναι το φως, η αγάπη, τα πάντα.

Τι θα κάνουν λοιπόν για να μπορούν ευτυχισμένα να ζήσουν στην γκριζα πολιτεία;

Πώς θα τις ξεναδώσουν ζωή ομορφιά και κρώμα;

Η γειτονιά των χρωμάτων

παραμύθκι

Α' τάξη

5ο Δημοτικό Σχολείο Πολίχνης

Θεσσαλονίκη

Η Γειτονιά των Χρωμάτων

Α' τάξη

5ο Δημοτικό Σχολείο Πολίχνου

Αναστασία Στολτίδου © 2007

Ιστοσελίδα-Website: <http://users.thess.sch.gr/anastolti>

Η Γειτονιά των Χρωμάτων

Κείμενο

Αναστασία Στολτίδου

Οι μαθητές της Α' τάξης

Εικονογράφηση

Οι μαθητές της Α' τάξης

Επεξεργασία κειμένου

Αναστασία Στολτίδου

Επεξεργασία φωτογραφίας / βιβλίου

Πηληναΐδης Γιώργος

Αναστασία Στολτίδου © 2007

<http://users.thess.sch.gr/anastolti>

Σε σας τους μεγάλους που μπορείτε
που μπορείτε να **αποφύγετε** τη ζωή μας

Η ΓΕΙΤΟΝΙΑ ΤΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ

Η Τκριζα πολιτεία ήταν πορρή άσχημη.
Δεν είχε δέντρα, λουλούδια, πορτάρι για
να παίζουν τα παιδιά. Παρτού όρα ήταν
γκρι. Γκρι σπίτια, γκρι μαγαζιά, γκρι ομο-
λεια, γκρι αυτοκίνητα, γκρι αστέρια,
γκριζο ουρανό και ήλιο.

Κανείς μα κανείς δεν την πρόδεχε. Οι
μεγαλύτεροι έτρεχαν εδώ κι εκεί πάντα
βιαστικοί να προλάβουν τις δουλειές.

-Πού πας; Ρωτούσε ο ένας.

-Πάω στη δουλειά, απαντούσε ο άλλος.

-Άσε με τώρα βιάζομαι, άλλη φορά τα λέμε.

Οι μικροί ήταν λυπημένοι. Δεν έβλεπαν κρώματα πουθενά παρά μόνο ασήμα. Οι
δικοί τους δεν τους μιλούσαν πια ούτε πρόδεχαν γύρω τους. Ευτυχώς όμως υπήρχαν
οι γραδιάδες και οι παππούδες.

Μια μέρα ο Νικόλας είπε στη γραδιά του.

- Γιαγιά, στα βιβλία έχει χρωματιστά σπίτια, λουλούδια, έχει γαλάζια θάλασσα, κιτρινό ήλιο. Στο χωριό μας στο βουνό, έχει καταπράσινα έλματα, κόκκινα κεραμίδια, μπλε ουρανό. Εδώ πού είναι τα χρώματα γιαγιά;

- Αχ, παιδάκι μου, κάτσε να σου εξηγήσω. Πριν πολλά χρόνια όλα ήταν πολύχρωμα.

Όμως οι άνθρωποι δεν

πρόσεχαν όλη

αυτή την ομορφιά.

Περνούσε ο καιρός κι

εκείνοι έτρεχαν από το

ένα μέρος στο άλλο για να

τελειώσουν κάτι που έπρεπε.

Όσο έτρεχαν όμως τόσο δεν προ-

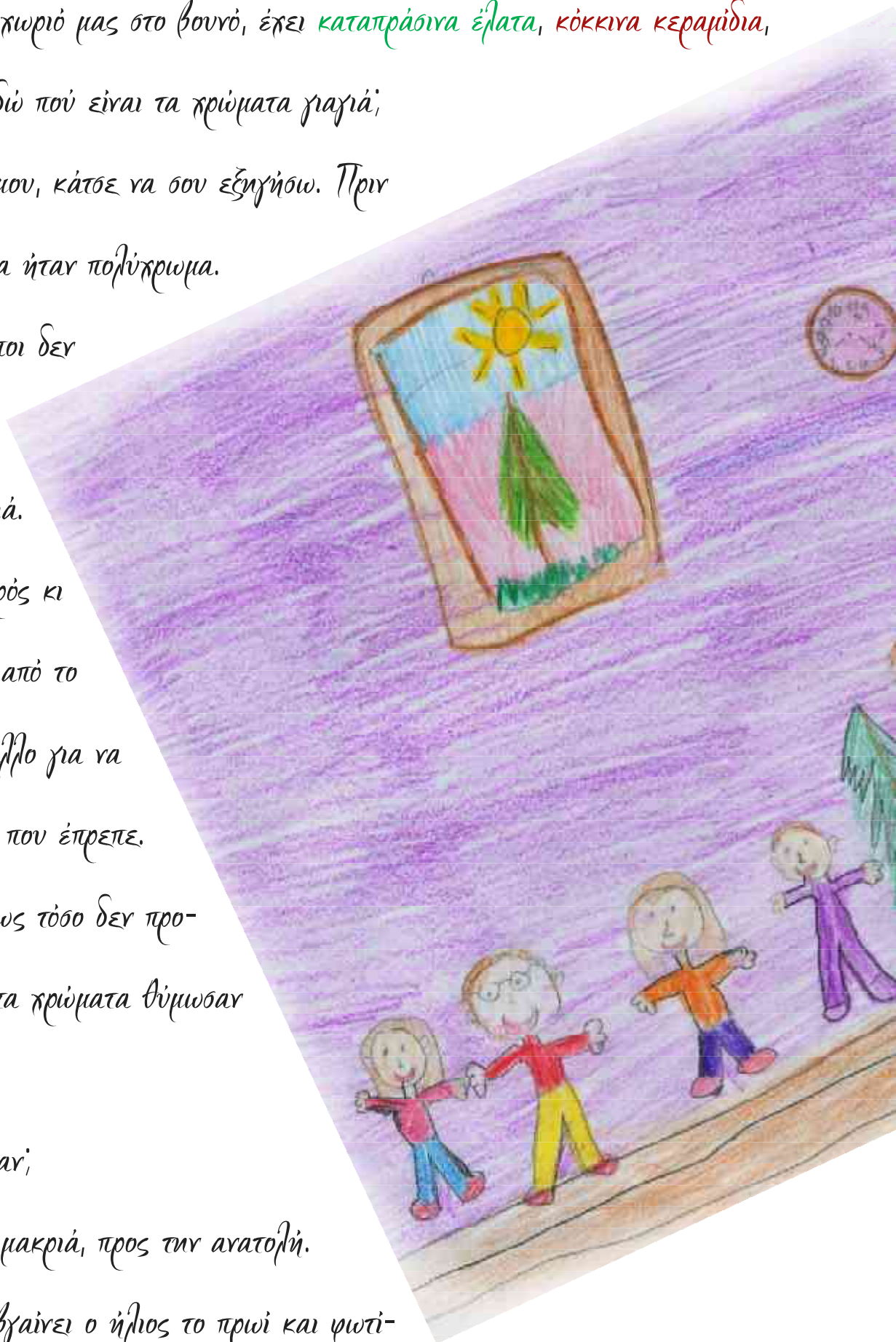
λάβαιναν. Έτσι τα χρώματα θύμωσαν

κι έφυγαν.

- Και πού πήγαν;

- Πήγαν πολύ μακριά, προς την ανατολή.

Εκεί από όπου βγαίνει ο ήλιος το πρωί και φωτι-

ζει τη γη.

-Εγώ θα πάω να τα βρω να τα φέρω πίσω, είπε ο Νικόλας.

-Θα έρθω κι εγώ μαζί σου, είπε η Μαρία.

-Κι εμείς, είπε όλη η παρέα αποφασιστικά.

-Δε νομίζω να τα βρείτε, λένε πως κάποια όμορφη νεράιδα τα έχει πάρει κοντά της.

Τα παιδιά σταμάτησαν τη συζήτηση και πήγαν στο γήπεδο να συνεχίσουν το παιχνίδι. Έτρεξαν, ψώναξαν, γέλασαν, αλλά δεν ξέρασαν τη συζήτηση με τη γιαγιά.

-Να οργανωθούμε και να πάμε, ψώναξε ξαφνικά ο Νικόλας.

-Τι θέλεις να πεις, ρώτησε η Μαρία.

-Θέλω να πω να πάμε στη νεράιδα. Θα πάρουμε μαζί μας φαγητό, νερό, ρούχα, έναν χάρτι και τα ποδήλατά

μας.

-Πάμε όλοι στα σπίτια μας να μαζέψουμε τα πράγματά μας και σε δυο μέρες να μαζευτούμε εδώ για να ξεκινήσουμε, πρότεινε ο Πέτρος.

-Προσοχή μη μας καταλάβουν οι γονείς μας, αλλά αυτοί όλο τις δουλειές τους κοιτάζουν, είπε ο Νικόλας.

Τα παιδιά μετά από δυο μέρες ετοιμάστικαν και ψύχανε από τη χειτονιά για το ταξίδι τους.

Πέρασαν από βουνά και θάλασσες, από γέφυρες και ποτάμια. Διέσχισαν δρόμους μικρούς και μεγάλους, άρλοτε με λίγα ή πολλά αυτοκίνητα. Πέρασαν από φαράκια από μαχαζιά και κουράστικαν πορνύ. Και όλο πήγαιναν προς την ανατολή ώσπου έφτασαν σ' ένα πανέμορφο δάσος.

Χιώθικαν μέσα και συνάντησαν πολλά ζώα. Έτσι έγιναν φίλοι και άρχισαν να συζητάνε μαζί τους. Ένα ελάφι τους μίλησε για κάποιο σπιτάκι μέσα βαθιά στο δάσος. Είπε ότι εκεί ζούσε μια όμορφη καλή νεράιδα και πως πάνω από το σπιτάκι είχε ένα πορνύ-κρωμο φως.

Τότε τα παιδιά κατάλαβαν κι έτσι συνέχισαν το δρόμο τους πορνύ βιαστικά. Μετά από μέρες έφτασαν μπροστά σε ένα μικρό σπιτάκι. Ήταν ξύλινο με χρωματιστά παράθυρα.

Είχε κόκκινα κεραμίδια και ήταν γεμάτο με λουλούδια. Στην αυλή του είχε δέντρα και μια λουλουδένια κούνια. Καθώς τα παιδιά σήκωσαν το κεφάλι τους είδαν το ουράνιο τόξο. Όλα μαζί έτρεξαν να το πιάσουν. Τότε η πόρτα άνοιξε και βγήκε μια πανέμορφη κοπέλα.

-Τι κάνετε αφήστε το κάτω, ψώναξε.

-Μα καλή μας νεράιδα εμείς το θέλουμε για να φτιάξουμε την πόλη μας όμορφη.

Όλα εκεί είναι γκρι και δε μας αρέσει καθόλου, είπε ο Νικόλας.

-Α, είστε εσείς που μένετε στην Τκριζα πολιτεία. Θα σας βοηθήσω... Ελάτε όμως πρώτα μέσα να φάτε και να ξεκουραστείτε από το ταξίδι σας.

Τα παιδιά πέρασαν μέσα και όταν ξεκουράστηκαν, ετοιμάστηκαν να φύγουν.

Η νεράιδα τους έδωσε τρόφιμα κι ένα σακουλάκι με χρυσόσκονη από το ουρά-

νιο τόξο. Τους είπε να τη ρίξουν πάνω

από την πολιτεία. Να ραντίσουν μ'

αυτήν τα πάντα, τα σπίτια, τα λου-

λούδια, τα δέντρα, τα ζώα, τους

ανθρώπους, τη θάλασσα, τον ήλιο,

τον ουρανό. Για να τα καταφέρουν

τους έστειλε σε ένα εργαστήρι

Ζωγραφικής, όπου εκεί ζούσε ένας φίλος της ζωγράφος με μαγικά πινέλα.

Τα παιδιά βρήκαν το ζωγράφο και όλοι μαζί πήραν το δρόμο της επιστροφής. Μετά από πολλές μέρες έφτασαν στην Τκριζα πόλιτεια. Εκεί τους περίμενα οι δικοί τους.

Όλοι τους έφαγαν. Ήταν μέσα στους δρόμους και φώναζαν τα ονόματα των παιδιών.

Ήταν ληπτημένοι, στενοχωρημένοι, κουρασμένοι και αγήσυχτοι. Πέρασαν βράδια χωρίς

να κλείσουν μάτι, έχοντας το νου τους στα παιδιά τους.

Μόλις τα είδαν, τα αγκάλιασαν, τα φίλησαν και γέμισαν τα μάτια τους δάκρυα χαράς. Δεν τα ρώτησαν τίποτα, γιατί τώρα ήταν χαρούμενοι κι ευτυχιμένοι. Έτσι γεμάτοι ευτυχία και πολλή κόπωση έπεσαν να κοιμηθούν.

Κοιμόντουσαν ξένοιαστοι ώρες πολλές. Τα παιδιά στο μεταξύ οικώθηκαν, συνάντησαν το ζωγράφο και ξεκίνησαν. Πήραν ο καθένας από ένα **πινέλο**, άνοιξαν το σακούλι κι άρχισαν να βάφουν τα πάντα. Στο τέλος έμεινε λίγο **κρυσόδοκον** και η Μαρία σούρωσε τα χείλη της και με δύναμη ψύσισε,

ψψψψψψουουουου...

Τότε ένας φωτεινός, **κατακίτρινος ήλιος** εμφανίστηκε στον ουρανό.

Σε λίγο οι δικοί τους άρχισαν να ξυπνάνε. Άνοιξαν τα παράθυρα και τι να δουν! Όλα ήταν πολύχρωμα! Ένα δυνατό

ααααααααα!

ακούστηκε σε όλη την πόλη.

Ύστερα βγήκαν έξω και πήραν αγκαλιά τα παιδιά τους, γιατί κατάλαβαν τα λάθη τους. Συζητίσαν και υποσχέθηκαν ότι θα φροντίζουν και τη δουλειά τους και το περιβάλλον που ζουν. Μα πάνω από όλα θα φροντίζουν τα παιδιά τους.

Την επόμενη μέρα οργάνωσαν μια γιορτή που την ονόμασαν

Είπαν αστεία, γέλασαν τραγούδησαν, χορεύσαν, έφαγαν πολύχρωμες τούρτες, ήπιαν ποτά και χυμούς και διασκέδασαν με την ψυχή τους.

Από τότε και κάθε χρόνο την ίδια πάντα μέρα ετοιμάζουν αυτή τη γιορτή κι αγαπημένοι θυμούνται.

Εγγραφή και ζωγράφιση

οι μαθητές της Α' τάξης του

5ου Δημοτικού Σχολείου Πορτοφάνης ...

Αρνούδης Αναστάσιος

Αθλανάτου Ελένη

Βασιλάκη Κυπαρισσία

Βασιλείου Μυράς Ευάγγελ.

Βουράνη Σοφία

Γωρριδής Παράλυτος

Καρούς Ηλίας

Κατσάκαλδης Αρτέμιος

Καραγιάννης Χρήστος

Κεραμετζίδου Χριστίνα

Κερίδης Κλεάνθης

Κερίδου Αθηνά

Κουπίδης Τεώφριτος

Κωστοταττινίδης Χρήστος

Ματτά Φωτεινή

Μιχαηλίδου Βασιλική

Μότσιανου Σουφιάνα

Μπαλτατζίδου Ελευθερία

Μπάρας Ηλίας

Νοβρατίδης Νικόλαος

Ντουράι Μάριος

Οβαντζογιάν Αρούς

Παπαδοπούλου Ελισάβετ

Σαατοή Αγκιέτ

Σβιρίτσοβα Πορίνα

Σταμπούλης Χρήστος

Τακματζίδης Χρήστος

